

IN NOMINE JESU!

DISSERTATIO PHYSICA
DE L O C O;

Quam,

DIVINA AFFULGENTE GRATIA,

*Ex Suffragio Ampliss: Facult. Philosph.
in Regia & florentissima Acad. Aboënsi.*

P R Æ S I D E

Pl. Reverendo ac Praclarissimo Viro,

DN. M. PETRO LAURBECCHIO,

Poëseos Profess: Ordin. & celeberrimo,

Pastore in Jundo vigilantissimo, nec non A-

cad. h. a. R E C T O R E Magnifico, Præceptore

& Promotore officiosa grataq; mente æta-
tèm suspiciendo,

*Publicæ bonorum disquisitioni mode, &c
subjicit*

ANDREAS HENRICIUS,

Biörneb. Finland.

Die 21. Martii Anni M. DC. LXXXV.

In Auditorio majori, horis consuetis.

A B O Æ,

Exc. apud JOH. L. WALLIUM, A. T.

Petrolaur

*Perquam Reverendus & Praclarissimus, ut & Spe-
ctatissimis, Prudentissimis ac Doctissimis Viris.*

DN. M. JOHANNI THURONIO,
Præposito & Pastori in Tangasala meri-
tissimo, ut quondam Præceptoris fidelissi-
mo, ita nunc Fautori propensissimo.

DN. M. GABRIELI TAMMELINO,
Præposito & Pastori in Lese dignissimo,
Nutritio & Fautori benignissimo.

DN. JOHANNI EENHODEN
Fiscali Toparchiæ Aboënsis & Biörnebur-
gensis laudatissimo, Benefactori assidue
devenerando.

DN. GABRIELI KECKONIO,
Consuli Civitatis Biörneburgensis æquissi-
mo, Evergetæ perpetim honorando.

DN. HENRICO NICOLAI,
Verbi Divini Ministro Biörneburgensi
perindustrio, Parenti filiali observantia ju-
giter colendo.

DN. BENJAMIN PAQVALIN,
dictæ Civitatis Telonario circumspecto,
Affini perdilecto.

DN. JOHANNI WJMNWJST
Scholæ Biörneburgensis Collegæ dexter-
rimo, Commilitoni antehac indefesso.

SALUTEM & INCOLUMITATEM!

Vito quodam & inveterato
quasi more receptum est, in
Academijs bene constitutis,
ut literarum studiū dicati,
industria & profectuum suo-
rum testimonium specimine aliquo publico de-
clarent, ne seu ignoti minusque probati ansam
dubitandi de se suppeditent. Cujus instituti
proficuum lateque diffusam utilitatem, angu-
sta hac & in arctum concisa faciei capedo
non fert multū commendare. Dolendum
tantum, eum esse rerum nostrarum, qui Musis
nos addiximus, tam perversam afflictūq;
tatum, ut plurima sentiamus in studiorum telā
pertexenda obstacula & molesta intervi-
menta, adeo ut quæ aliouin prodirent ultronea,
vel planè supprimantur, vel extorta demum, se
ipsæ compareant. Tulit quidē animus in primis,
nōdesto licitoque ausu sapius in publicum pro-
volare, & aliquid se suūq; dignum edere; ve-
rum non una omnium ratio, non par singulis
facilitas tale quid praestandi. Ponunt plerique
hunc vel istum in lauta & benè aucta parte,
qui tamen suo semet mensus pede, deprehen-
dit sibi multa, in re praesertim literaria, ad vi-
tam tolerandam deesse adminicula, Fateor,

incubuisse vel mihi, specimine aliquo per disputationem exhibito, antehac memet sistere; quod licet crebrius animo agitaverim, in hunc usque diem baud licuit perficere. Nam memori istius ex Comico: Ut res sese dant, ita magni atque humiles sumus; illa, quam fors ferebat, acquiescendum erat conditione. Nunc verò, cum res in eum sit deducta locum, ex quo effugium pateat nullum, diu destinatum effectui vel tandem dandum. Conscripta ergo, opera prorsus tumultuaria, presentem de Loco Dissertationem, eamque nominibus Vestris praeclaris, Fautores & Evergeta maxime honorandi, inscripsi. Exigebant id Vestra in me cumulatim collata beneficia, quibus compensandis cum me agnoscam valde imparem, munusculum hocce chartaceum, levius videns licet, sincera tamen Vestra aestimatione, praestans gratumque futurum, offerre jam decrevi. Suscipite eo, quo estis, candore, & apparatus pagellarum harum incultum serena fronte inspicite. Hoc obtento, fidem do, me partibus meis dehinc non defuturum, quin potius benevolum Vestrum affectum, officioso gratoque animo, semper suspecturum, qui sum maneoque

Vobis devotissimus

ANDREAS HENRICIUS

I. N. J.

THESIS I.

UT in omni alio argumento, de quo aliqua instituitur disceptatio, ad duo hæc momenta probè est respiciendum: nimirum an Res, de quâ disquiritur, sit? & quid sit? ita id ipsum, secundû utrumq; membrum, heic esset præstandum, ni prius illud, videlicet Locum omninò dari, ultrò & per se constaret. Illum namque affectionibus Corporis naturalis à sanioribus Phisicis accense-ri, jure quodam suo deprehendimus. Ob rei ergo evidentiam, missa ulteriori disquisitione, Loci existentiam, ne ullo quidem cogitante vel dicente, ceu indubium quid & à cunctis ferè receptum, tuto & confidenter præsupponimus, & proinde rationibus recensendis illam asseverantibus, pace rectius & melius sentientium, supersedemus.

THE SIS II.

In altero verò momento, utpote valde intricato & maximè controverſo, cum ſtatuminando tum declarando, omnis noſtra occupabituropera. Quo ad ejus fieri poteſt, decretum eſt ipſam *Definitionem*, in delineatione hac qualicunque, maximam partem ſequi, & ad ejus ductum memet attemperare. Quæ priusquam ob oculos poni queat, neceſſariò præmittenda eſt ipſius *Definiti* πολυσημία; & quoniam ea adeò varia non eſt, tantò paucioribus nos expediemus.

THE SIS III.

Trita eſt illa, & omniū ſcriptis oreque frequentata vocis *Loci Homonymia*, qua aliquid dicitur eſſe in Loco 1. *Repletivè*, qui modus competit ſoli Deo, & improprie ſolum Locus appellatur. Is enim ob ſummam immenſitatem certo & definito loco nequit alligari, quia omnia Ubi omnipotentia ſua continet, ideoque nullibi eſt inclufus, nullibi exclufus. 2. *Definitivè*: Hic modus convenit illis ſubſtantiis, quæ dimenſione carent. Quoniam enim ſunt materiæ exper-

expertes, loco propriè dicto contineri
& circumscribi nequeunt. Cum tamen
substantiæ sint finitæ, propterea alicubi
cas necesse est esse, & quidem in loco de-
finitivè; ut sunt Angeli & Animæ ratio-
nales. Sunt equidem in loco, sed sine
extensione, diffusionem & dispersionem.
Quo sensu legimus multos Spiritus pos-
se esse simul & semel in uno eodemq;
Loco; ut Matth. 8. ubi Legio Dæmo-
num in obsessio erat. 3. *Circumscri-
ptivè*, quod in certo ac definito est lo-
co, & extensionem, diffusionem atq;
distantiam partium habet. Sic in loco
sunt omnia & singula Corpora Natura-
lia. Priores duæ acceptiones hic sunt
alienæ, ultima vero utramque facit pa-
ginam; itaque ad evolutionem ejus
recto pergendum tramite, quippe alia,
quantum ad *Nominalia*, in hac materia
non occurrunt expendenda.

THESIS IV.

Dictum in antecessum, in disser-
tatione hac adornanda manu ductricem
adhibendam esse ipsam *Definitionem*, a-
deoque ansam disputandi capiendam ex

ejus contentis ; illa ergo quantocius
sub adspectum sistenda, quo aditus ad
interiora hujus argumenti penetranda
& discutienda fiat laxior & patentior.
Illa ex Institut. Phys. Sperlingii prodit
hujusmodi : *Locus est affectio extrinseca
Corporis naturalis, qua illud occupat suum
spatium, longum, latum & profundum.*

THESIS V.

Data sic convenientissima & exa-
ctissima, ut speramus, *Loci Definitione*, il-
lam secundum ipsius rei indolem, & pla-
cita eruditorum, dispescimus in *Genus*
& *Differentiam*. Illud exprimitur voci-
bus *Affectio extrinseca corporis Naturalis*.
Locum esse *Affectiorem Corporis natu-
ralis*, haud operosa eget probatione, cum
id unanimi Physicorum calculo & con-
sensu abundè sit comprobatum. Compe-
tit namque omni corpori naturali, quia
est accidens ejus proprium & necessa-
rium, adeò ut nullum possit nomina-
ri corpus, cui non Naturaliter tribua-
tur *Locus*. Dato enim corpore natu-
rali, necesse est ei locum attribui, quia
omne Corpus naturale requirit locum,
dum

dum occupat spatium suum longum, latum
& profundum. In quam rem Sennertus
ita, Ep. Ph. p. 106. Locus est communis affectio o-
mnium corporum naturalium, & omnibus cor-
poribus naturalibus competere debet. Quo-
niam v. est affectio, demonstranda est
de suo subjecto, quod afficit; nam id in
vera affectione Physica fieri omnino
debet. Convenit locus corpori natu-
rali ob *Quantitatem*, cujus formalis ra-
tio est esse *extensam*, h. e. *habere partes*
extra partes. Ubi a. ejusmodi dantur
partes, ibi etiam requiritur locus, quem
illæ occupent, adeoque totum Corpus,
quod ex illis constituitur. Id indigitat
Sperl. lib. de Subt. Med. 7. p. 103. dum ait: *Hæc*
affectionum ratio, hæc natura est, ut alterutrum
principiorum sequantur necessario. Non est affe-
ctio, ubi non ista necessitas. Hinc demonstrari
queunt affectiones, quod sanè necessitatem in-
fert. Scientia pereunt, si affectio non inest ne-
cessario. *Necessario quantitas materiam sequi-*
tur, necessario qualitas formam. Non minus
materia necessario trahit secum locum. Spa-
tium nempe requirit quod occupet. In lo-
co est homo, non per accidens, sed per se ac
neces.

necessariū. Non ob formam, quæ hujus egen-
non est, sed ob materiam, quæ locum requi-
rit. Hinc magno corpori magnus debetur lo-
cus, parvus pusillo. Tolle locum à corpore,
& tolles quantitatem, tolles materiam. Bre-
vitatis & perspicuitatis ergo demon-
stratio ista potest includi sequenti Syl-
logismo: Quicquid est quantum, illud est
in loco. Omne corpus naturale est quantum.
E. omne corpus naturale est in loco. Un-
de simul patescit, hoc attributum de-
monstrari per aliud, nimirum per Quan-
titem, quæ proles est materia, eamque
indivulso comitatur nexu. Mediante
itaque Quantitate corpus naturale dici-
tur esse in loco. Esse autem affectio-
nem hanc extrinsecam, idem est in pro-
patulo. Locus quippe est externum,
quid ratione corporis, à quo occupa-
tur, quia extrinsecus illud afficit.

THESIS VI.

Differentiam exhibent verba in De-
finitione reliqua, quibus dicitur Corpus
occupare suum spatium, longum latum & pro-
fundum. Contra hanc differentiam
posset quis insurgere, dicendo: Spati-
um

um in Definitione loci illegitimè & minus rectè venditatur pro differentia, cum apud omnes sit in confesso, velex vulgata illa quæstione (*Num locus definiendus sit per superficiem? an verò per spatium?*) spatium esse Genus loci, non autem Differentiam. Ad hoc dubium submovendum respondeo: Licet in hunc modum formetur quæstio illa valde vexata, & inter Physicos multis agitata, tamen eo id non fit consilio, quasi spatium obeat vices Generis, quando locus definitur per spatium. Tota namque Definitio non est Genus, sed constat Genere & Differentia. Itaq; cum quæstio incidit, num locus sit spatium? de re quæritur citra respectum ad Genus. Nam ut ait Sperlingius Defen. Syn. p. 931. *Qui dicit locum esse spatium, in quo locatum continetur, non statim spatium dicit esse Genus Loci. Ubi in initio responsionis ad objectionem. Adversarii, hoc nobis subministrat argumentum pro vindicanda loci differentia: Per quodcumq; locus differt ab affectionibus reliquis, id non est genus loci, sed diffe-*

differentia. Per spatium locus differt ab affectionibus reliquis. E. spatium non est Genus loci, sed differentia.

THESIS VII.

Jam levi quasi brachio tactum est illud, quod maximum in præsens facessit negotium, videlicet *spatium*; cujus naturam instituti ratio nunc offert per-lustrandam & enucleandam. Hoc alio nomine hujus sententiæ affectis *vacuum* audis, adeo ut non dubitet Scaliger Ex. 5. l. 2. asseverare, *locum & vacuum esse idem, neq. differre nisi solo nomine. Si non esset vacuum non esset locus.* Tale vero id nolumus intellectum, quale credulum & rude profitetur vulgus. Hoc dum nihil habet, quod visum feriat vel manibus queat contrectari, vacuum credit. Epoto vino, calicibusque fœcundis strenue eductis, vacuum intus arbitratur. Novimus enim persvasumque habemus certò, exhausto sic liquore succedere aërem, atque prioris absentiam adventu suo illicò compensare. Quod autem aëris est plenum vacuum non est, quia aër, quo repletur
spa-

spatium illud vacans, certè corpus est.
Heic id intenditur *spatii nomine vacuum*,
quod à corpore locato sit distinctum,
illudque trina dimensione prædi-
tum in se recipiat & contineat. Cui
adstipulantur & fidem faciunt illa,
quæ in Eruditorum scriptis passim fre-
quentantur, ex Scaligero deprompta Ex.
5. s. 3. *Non est locus exterioris corporis ambiens*
superficies, sed id quod intra eam superficiem
continetur. Hoc nihil aliud est, quam spa-
tium seu vacuum. Idem innuunt verba
Sennerti: Ep. Phys. p. 109. Asserimus,
locum esse spatium illud totum, longum, latum
& profundum, quod corpus locatum occupat.
Estq; hoc spatium quiddam ab ipsis corporibus
distinctum. Si enim omnia totius universi
corpora removeas, relinquitur spatium longum,
latum & profundum, quod tamen actu nun-
quam est sine corporibus, sed totum univer-
sum totum hoc spatium occupat, & qualibet
pars universi partem spatii totius sibi aequalem
vendicat. Dum hoc inferimus, divor-
tium facimus à vacuo illo, quod à non-
nullis putatur esse omni corpo-
re privatum: quæ sententia è Philo-
sophi-

tophico territorio dudum est proseri-
pta & explosa. Distingvimus ergò in-
ter vacuum sine corpore & corpore occupatum.
Missio priori, acceptamus & stabili-
mus vacuum cum corpore, quod est spati-
um in quo corpus est: spatium quod fit ceden-
te corpore corpori: spatium, quod eo momento,
quo fit, impletur: Spatium in quo loci ratio
consistit: Spatium quod nomine differt à
loco, re non item: Ut nervosè ac solícite
ejus indolem, velut elatibulis, exquirat
& in aprium ducit Sperlingius, de
Subt. Med. 3. p. 190. De quo et Scali-
ger Ex. 5. s. 2. ante eum in eundem
sensum: Vacuum est spatium in quo est
corpus. Cujus natura per se talis est, ut ce-
dente corpore corpori fiat vacuum, ut impleatur.
Dari in rerum natura tale quid, proba-
tur à mole corporum & motu eorundem. O-
mne corpus propter molem, quam habet,
indiget loco, à quo totum contineatur
& locetur. Talis autem locus non po-
test esse aliud quam inane, quod est spa-
tium longum, latum & profundum, in-
ter latera superficiiei alicujus interce-
ptum, atque ad hoc natura suà ordina-
tum,

tum, ut rem locatam contineat & ab illa impleatur. Naturæ ergo ac Experientiae vis infertur manifesta, si corpora locata in certo esse spatio, vacuum occupare & replere, aliquis præfractè iverit inficias. Etenim corpus in corpore si est, verissimè fit penetratio dimensionum. Vinum est in dolio, quatenus est in spatio, quod datur inter latera dolii; non autem quatenus est in dolio, in corpore, in substantia. Sic accuratè loquendo, aves sunt in aëre, quatenus sunt in spatio inter ipsam superficiem aëris ambientis contento; quemadmodum hoc egregie deducit Sperling. Def. Syn. p. 971. A motu corporum sic demonstratur: Nisi admittatur spatium seu vacuum, corpus iterum subiret in corpus, & penetratio dimensionum esset metuenda, à qua tamen abhorret natura universa, judicio cordatiorum quorumvis. Necessitatem ejus concise & solerter comprehendit Scaliger Ex. 5. l. 2. hisce: *In natura vacuum dari necesse est. Nempe si non daretur, aut non daretur motus, aut subiret corpus in corpus.* In cujus effati commendationem
Sper-

Sperlingius ita: Med. 8. p. 188. 189. Si motus
datur, vacuum datur. Per plenum enim moveri
nequit res, cum corpus in corpus non penetret.
Nemini murus est pervius, aut paries; nemini
densitas montium. Stella moventur in ca-
elo, motu per quam expedito. Hominibus, avi-
bus, ac ventis, facilis est transitus per aë-
rem. Pisces vagantur in mari, nativo do-
micilio, ubi singuli singularibus industriis mi-
vabiles. Non hic eunt corpora per corpora, sed
per spaciosum vacuum. Spatio opus est per
quod fiat transcursus. Cedit calum stellis, ce-
dit aër avibus: cedit aqua piscibus. Non per sub-
stantiam aqua natant pisces, non aves per sub-
stantiam aërem, non stella per aethereū corpus eunt.
Corporum enim permeatio & penetratio natura
impossibilis. Neesse igitur est per spatium fieri
motum. Cum lapis descendit, per spatiū de-
scendit, non per aërem; quia alias corpus
per corpus transiret, & penetratio dimen-
sionum fieret. Ast dicis: Nihil pericu-
li subest, quod tamen tam temerè me-
ruis. Corpus non subit in corpus, cum
corpus unum aptum natum sit cedere
alteri, eique transitum concedere. Sic
cum lapis descendit, movetur & meat
per

per aërem, non tamen penetrat ipsam
aëris substantiam, sed per eum diffu-
entem transit; quia est corpus subtile
& tenue, quod corpori per eum moto
facilimè cedit. Respondeo; Non opus
est imaginari & confingere scopulos,
ubi incedere licet per planitiem. Cum
dicit corpus non subire in corpus, quia
unum cedit alteri, tenuius & subtilius
dat transitum crassiori, eo ipso adstru-
is id, quod summo nisu, irritò tamen
conatu, satagis destruere. Cedens aer
annon dat spatium lapidi descenden-
ti, vel alii corpori cuicunque? Eo ipso
dum diffuendo cedit, relinquit spatium
seu vacuum, quod occupat corpus, vel
descendens, vel alio quocunque modo
ex uno loco in alium tendens. Sic po-
natur corpus quodcunque & qualiter-
cunque demum affectum seu colloca-
tum, semper suum occupat spatium,
ita ut cogitare corpus sine spatio seu
vacuo, sit facere insomnium sine somno.

THESIS VIII.

Non dum res omnis in vado. Est
etiamnum quod obvertatur à Spatii o-
B fori.

foribus, imo id gravissimæ est molis;
& in tota hac controversia ferè palmarium. Ajunt spatium omni destitui
entitate, adeoque non esse reale quid,
sed merè imaginarium & fictitium.
Nec enim potest dici Substantia vel ac-
cidens. Quam objectionem prolixè
propositam vide sis apud D. Meisne-
rum Phil. sob. sect. 3. p. 366. nec non ei sub-
junctam responsionem, quam huc trans-
scribere, paucitas vetat pagellarum. Lu-
bet tamen audire Sperl. de subt. Med. 8.
p. 115. qui ad solvendū hunc nodum valde
perplexum, ex verbis Scaligeri, quibus as-
serit, spatiū esse quodammodo Ens & quo-
dammodo non Ens, tale nectit ratiociniū:
Spatium, quod Ens est, & quod non Ens est. Non
Ens, quia nec forma, nec materia, nec quan-
titas, nec qualitas, nec simile quid locati est.
Ens, quia locus est, quod Ens occupat. Quan-
quam in se Ens absolutum, non nuda relatio
fit Et quia hujusmodi de spatio posuit
assertionem, eandem explicatius & di-
lucidius exaggerat in sequentibus ejus-
dem offati, paucis tantum interjectis:
Spatium cum dimensionibus conflet, ad Quan-
tita-

ditatem spectat. Quantitas illa non est materialis, sed spiritalis. Hac à dimensionum penetratione vacat, quā infert ista. Sine periculo, sine offensa, spiritale subit materiale, & hoc illud. Et in iride quantitas, est in Parelio, est in Paraselene. At non materialis ista, sed libera à concretionem corporis & materia. Radius longi sunt: sed permeant vitrum longum, latum & profundum. Non minus quantitas vacui facilem corpori concedit aditum & transitum. Ipsi nos ipsos cernimus in undis, in chrySTALLIS, in speculis. Ubi dat natura rerum quantitatem non unam. Altera materialis, altera immaterialis. Nec hac praecludit aditum isti, nec illa huic.

THESIS IX.

Porro dispiciendum, quænam sint loci conditiones, ut aliquanto illustrius dispalescat, num hoc spatium, in quo loci naturam consistere asseritur, cum iis ex asse conveniat. Conditiones illæ sunt hæ: 1. Æqualitas cum locato. 2. Immobilitas. 3. Permanentia. Tres duntaxat hæc, utpote potiores & solenniores, enumeramus Loci conditiones, non quidem nescii, plures recentiori

& plerisque Physicorum. Illas sciendi cupidum remittimus ad D. Senertum *Epit. Nat. scient. l. 1. c. 7.* Cum his si conferre libet spatium, licebit experiri summam congruentiam. Æqualitatem si spectes, illa in spatio datur extra controversiam. Ut n. corpus locatum trina constat dimensione, longitudine, latitudine & profunditate, ita idipsum elucet in spatio, quod obtrinam suam dimensionem idoneum est locatum in se recipere & continere. Immobile pariter est spatium, & hoc ob motum localem inprimis est necessarium. Id enim quod movetur, locum unum deserit & in alium transit, quod fieri non posset, si locus unâ moveretur. Permanens quoq; est, abolito namque ac percunte locato, non interit spatium, sed remanet, adeoq; discedente uno corpore suscipit aliud. Etenim sic comparatum est cum corporibus, ut loca occupata pro re natâ relinquunt, & sibi invicem in loco succedant; quod non fieret, si Locus mobilis esset.

THE.

THESIS X.

Succederet nunc, Divisio Loci in Naturalem & Violentum, Communem & Proprium, ordine proponenda; Verum cum isthæc parum vel nihil alat in se difficultatis, illam consultò omitto, & in re manifesta non duco multis laborandum. Præsertim quod animus erat, tædiosam evitare prolixitatem, plerisque ingratam. Præter spẽ enim evenit, quod vel in hanc excrevit molem, hæcce Dissertatiuncula; decretum quippe erat, quam paucissimis eam in lucem edere. Sudarunt aliàs in argumento hoc enodando Philosophi commatis haud postremi, à quorũ etiam ambagibus abhorruì, veritus, ne profundius illis immerfus, in varias easque ineluctabiles inciderem Syrtes. Temporis nimia angustia, & rerum mearum conditio multis circumsepta impedimentis, his jubet esse contentum, Jam ergo manum de tabula.

SOLI DEO GLORIA.

IN VIRUM JUVENEM
Bonarum Artium suavissimorumque Morum
insigni culturâ condecoratissimum,

DN. ANDREAM HENRICIUM,
DE LOCO Physicè solertè proprio
Marte differentem, Amicum & commili-
tem meum apprime dilectum:

Olim quarenti cuidam quid maximum
in omni

Esset Naturâ rerum & in orbe simul?
Respondit Thales: Locus; omnia namque
capaci

Complexu recipit, protegit inque
sinu.

Et celebri famâ clarus Sperlingius, ere
Eloquitur de hæc talia verba suo:

In spatio sumus & spatium quid sit
fere nemo

Indagare satis vel bene scire potest.
Hoc majora tibi, HENRICI, præconia lau-
dam.

Arbiter & censor quilibet attribuet.
Quod non pensiciles abjecta & vilia; ve-
rum,

Ardue, quæ doctis digna fuere viris.

*In cœptis adeo Laudabilibus tibi grates
Pellere de toto! fausta que cuncta precor!
Ausis porrò tuis benedicat magnus olympi
Rex! quò pro meritù munera magna feras!*

*L. Mq; utut occupatissimus
scripsi*

SIMON Tälpo/

*Met. & Log: Prof. Ord.
h. z. Fac. Phil. Dec.*

Virtute & Doctrina Politissimo

DN. ANDRÆ HENRICIO,
Dissertationis hujus Auctori dexterrimo.

*Patriotæ & Amico jam à puero conjunctis,
simo svavissimoque,*

Ingenii vires Magni sub Præsidis um-
bra,

HENRICI, eximia non sine laude probas.
*Quæ natura Locis, dum tu rimaris acute,
Monstras cum doctis Te meruisse locū.
Gratulor ingenio! bene cœptis gratulor
ausis!*

*In cursu pergas quò pia fata vocant.
Vive diu felix! Patri solamina præsta,
Gaudia dextinctis! opto precorq; pie!*

*Festinanter L. tamen Mq;
apposuit*

ABRAHAM THURONIUS, Sat. Finl.

Qui iuga Parnassitentat conscendere
cella,
Consulat is Musas, claras & Apollinis
artes;
Sic tandem inveniet, valeant quid lumi-
na Phæbi.
Hoc tu, Præceptor vere Doctissime, scis,
Quid prodest castas gnævum coluisse
Camœnas.
Ascendis cathedram, demonstras ore
diserto,
Invigilasse bonis Musarū te quoq; sacris.
Nec te poeniteat tot sustinuisse labores
Aonidum in castris, spondet tibi præmia
larga
Castalidum chorus & meritos decernit
honores.

Hæc pauca festinus fudit
LAURENTIUS TAMMELINUS.

